

skal derfor meget henstille til den høitærede Minister at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overveielse. Jeg tør saa maasse med det Samme henstille til de ærede Medlemmer, som pleie at følge Ministeriet, ikke at tage Hensyn til det Raad, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds, som sølte sig i den Grad oprørt over dette Andragende. Det forekommer mig at være en ganske ligesrem og naturlig Ting. Man har en Bestemmelse i Straffeloven, som erkjendes for ikke at være heldig, og man finder, at Folk let kommer i Ulykke ved den. Saa ændrer man dens Affattelse, men paa en saadan Maade, at den ikke saa let kan misforstaaes. Jeg skal derfor meget anbefale det høie Thing at stemme for Andragendets Henviisning til den høitærede Justitsminister.

Skjøts: Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Rosen) faar den af ham ønskede Glæde at se Flertallet her i denne Sal forfaste Udvalgets Indstilling, han kan kun have denne Tro, fordi han, saavidt jeg kan skjønne, aldeles ikke har Die for, hvad det er, Flertallet vil. Flertallet vil ikke efter min Mening i fjerneste Maade indskrænke Bestemmelsen om det Ansvar, den paadrager sig, som fornærmer Kongen, man vil kun se om muligt at faae en Forandring i Bestemmelsen, der er saa ubestemt affattet, at vi under den nuværende processuelle Tilstand paa Strafferettens Omraade egentlig ikke have nogen Garanti for en stadig og bestemt Afgjørelse i de forskjellige Tilfælde. Paragrafen er efter min Mening uheldig affattet, altsor ubestemt affattet, og jeg forstaaer egentlig ikke, hvorfor den blev saa ubestemt affattet. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at, hvad der gik forud for Straffelovens Vedtagelse, bestemt maatte have medført som Konklusion, at man vilde ved Spørgsmaalet om Straf for Krænkelser af Uerbødigbed mod Kongen have lagt almindelige Injuriebegreber til Grund, saaledes altsaa at man af Hensyn til Kongens Stilling straffede vedkommende Injuriant med en høiere Straf, men iøvrigt med Hensyn til Forbrydelsens Begreb holdt sig til de Regler, som findes i Straffelovens Kapitel 21. Imidlertid fik § 90 denne ubestemte Affattelse: men det er egentlig ikke noget Særligt for denne Paragraf alene. Der er adskillige andre Paragrafer i Straffeloven, der ere blevne ligesaa ubestemt affattede, og man har vel havt forskjellige Grunde dertil, blandt Andet den, at man i Theorien ikke saa ganske var istand til at bestemme Forbrydelsens Begreb og altsaa nødig vilde

vedtage en Affattelse, som kunde foregribe senere Resultater. Nu foreligger imidlertid denne Høiesteretsdom i Sagen mod Redaktør Herz og den i Mandags affagte Kriminalrettsdom mod Redaktør Linderberg, der gaar i samme Spor som Høiesteretsdommen. Jeg antager derfor, at der paa Grundlag af Høiesteretsdommen vil uddanne sig en Praxis, hvorefter Straffelovens § 90 vedblivende vil blive forstaaet i den Fortand, hvori Høiesteret har taget den, men skal den forstaaes paa denne Maade, hvad jeg for mit personlig Vedkommende anser for meget urimeligt, saa maa vi dog i alt Fald forlange, at Alle behandles paa samme Maade, hvorpaa Redaktørerne Herz og Linderberg ere blevne behandlet, at de Herrer Høioremænd, der imellem Samlingerne reise rundt og fortælle, at altsaa Kongen er Høiemand, blive forfulgte paa samme Maade, hvorpaa Redaktør Herz er bleven forfulgt i denne Sag. Det falder mig ikke ind at sigte den høitærede Justitsminister for at foretage nogen partiisk Handling i sin Retshandhævelse. Jeg kjenner ham for godt til, at jeg ikke skulde være overbevist om, at noget Saadant ligger meget langt fra ham; men jeg kan ikke negte, at der i det sidste Aars Tid er passeret Ting, som maa gjøre os Oppositions-Medlemmer i høi Grad betænkelige. Vi have set, at den retshandhavende Myndighed er meget villig til at fare løs, naar det gjælder en Person af vore politiske Anstuelser, men at den er overmaade lemsældig, naar det gjælder En af Modpartiet. Det er søm sagt ikke min Hensigt at sigte den høitærede Justitsminister i fjerneste Maade for forsætlig Partiskhed; men der har uddannet sig den Mening, der ogsaa er kommen frem mange Gange i Høireblade, at vi Venstremænd ere Folk af en lavere Race, Folk, der skulle behandles paa en anden Maade end de, der støtte den nuværende Regjering. Jeg skal som Exempel anføre den Willighed hvormed man er skreden ind mod Landsihingsmand Dam for hans paafigtede Optraeden i Aalborg, Deltagere i Alstrupmødet og Deltagere i Syderupmødet, og jeg skal paa den anden Side minde om, for at holde mig til, hvad der foreligger fra den senere Tid, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) har i Fredericia i Sommer udtalt, at Høire havde Kongen med sig (Gad: Maa jeg bede om Ordet!), det vil sige, at Kongen er Høiemand, og at der i den Anledning ikke er blevet gjort Noget overfor det ærede Medlem. Det forekommer mig, at vi maa forlange en anden Fremgangsmaade, naar man vil vedblive at gaa i det Spor, som Høiesteretsdommen tyder paa, og hvis man